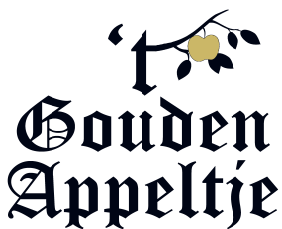

KAMPEERAVONTUUR

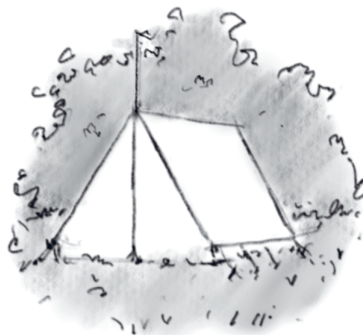

Mogelijk gemaakt door:

Inhoud

Zomervakantie	10
Onweer	15
Een nieuwe plek	19
Hendrikus	23
Terug in de tijd	28
Het vliegtuig	35
Razzia	41
Opgepakt	48
De reddingsactie	58
Joost ontdekt iets	66
Op de zolderkamer	71
Terug de tent in	77
Het geheim van opa Baard	81

Zomervakantie

Het was zaterdagochtend en nog niet eens zeven uur, maar ik lag al een behoorlijke tijd wakker. Het was de eerste dag van de zomervakantie en ik mocht een week lang samen met Joost kamperen. Als ik op dat moment zou hebben geweten wat ons deze kampeerweek allemaal zou overkomen, dan...

Joost is mijn beste vriend. Joost en ik zijn al vrienden vanaf de eerste dag dat we samen op school kwamen. Na deze zomervakantie zouden we naar groep acht gaan en volgens mij is er geen dag voorbijgegaan in al die tijd dat we samen op school hebben gezeten dat we niet bij elkaar waren.

Een paar weken voor de zomervakantie vonden we bij mijn ouders op zolder een oude tent. Zo'n bruine tent met twee punten. Het bleek ook nog een redelijk grote tent te zijn.

We mochten de tent wel hebben van mijn moeder, omdat één van de tentstokken ontbrak.

We vonden een dikke ijzeren buis bij Joost in de schuur, die we op maat hebben gezaagd en als tentstok hebben gebruikt. In het verlengde van die buis hebben we een tweede, extra lange buis gestoken met een vlaggetje in de top.

De tent stond als een huis.

We hebben de tent bij Joost achter de schuur gezet tussen twee bosjes in, zodat niemand ons meer kon zien. Joost woont op een boerderij, net buiten het dorp. De vader van Joost is boer.

De opa van Joost was ook boer en Joost wil later ook boer worden. In en om de boerderij van Joost is altijd wat te beleven, daarom zijn we daar veel te vinden na schooltijd. Ik heet trouwens Marcus, maar iedereen noemt mij Marc. Ik woon in het dorp, samen met mijn ouders en mijn jongere zusje Flo. Ze heet eigenlijk Florian, maar we noemen haar altijd Flo omdat ze zo klein is.

In de weken voorafgaand aan de grote vakantie zijn Joost en ik elke dag bezig geweest met de voorbereidingen voor onze kampeerweek.

We sleepten twee oude matrassen naar de tent en een flink aantal kussens om lekker op te kunnen chillen. De moeder van Joost zou ons de hele week voorzien van eten, maar we hadden zelf ook een grote voorraad aangelegd van koekjes, chocolade, chips, pakjes drinken, flesjes cola, en natuurlijk een enorme hoeveelheid snoep.

We hadden onze mobiele telefoons op zak voor muziek, filmpjes en games en we namen voor die week een extra powerbank mee, die we door middel van zonne-energie op konden laden. Verder waren de nodige hoeveelheid strips mee naar de tent genomen en ik had voor de zekerheid nog een spel kaarten mee. We waren helemaal klaar voor een week lang kamperen.

Het was nog maar net zeven uur en ik hoorde mijn telefoon al piepen. Een bericht van Joost. Er stond in grote letters: **ZOMERVAKANTIE!** met een smiley erbij. Ons kampeerweekje kon dus beginnen. Snel dook ik onder de douche, schoot in mijn kleding en pakte mijn rugtas, waarin ik de laatste spulletjes deed. Ik nam mijn slaapzak mee en met een boterham in mijn hand sprong ik op mijn fiets.

Er be kroop me een vreemd gevoel toen ik het dorp uit fietste. Onwillekeurig keek ik om naar het dorp en er liep plotseling een koude rilling over mijn rug heen. Ik kon het vreemde gevoel niet thuisbrengen. Ik reed door.

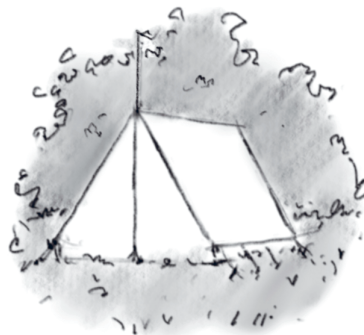
Toen ik bij de boerderij aankwam, was ik het nare gevoel alweer vergeten. De boerderij van Joost staat ongeveer anderhalve kilometer buiten het dorp. Zijn vader heeft een melkveehouderij met bijna honderd koeien. Vorig jaar waren dat er nog maar zestig, maar er is afgelopen jaar een grote nieuwe schuur naast de oude schuur gebouwd. Het is een heel moderne schuur. Bijna alles op de boerderij gaat automatisch.

Eenmaal bij de tent zag ik dat Joost al was gearriveerd, samen met Max. Max is de hond van Joost. Max is een grote zwarte Labrador die overal is waar Joost ook is. Die eerste dag hebben we op de boerderij rondgehangen. We hebben gevist en gezwommen in de gracht die rondom de boerderij ligt, bij onze vaste steiger. We hebben in de stallen geholpen met het voeren van de koeien en we hebben uren lang gechilld in onze tent. We speelden games via onze mobiele telefoon, luisterden muziek en keken filmpjes via YouTube. De moeder van Joost kwam ons eind van de middag een stapel pannenkoeken brengen met bruine suiker en stroop.

Na het eten hebben we lekker strips gelezen en nog een tijd lang gekeukt. We waren eigenlijk best moe en besloten om in onze slaapzakken te gaan liggen. Ik merkte dat ik het toch best spannend vond om zo buiten in de tent te gaan slapen en vond het jammer dat ik Aap niet mee had. Het klinkt heel stom, maar ik slaap al zo lang ik me kan herinneren met een versleten aap. Plotseling voelde ik iets zachts in mijn slaapzak en ik begreep meteen dat mijn moeder Aap in mijn slaapzak had gestopt. Omdat ik niet wilde dat Joost Aap zou zien, keek ik op naar Joost. Joost lag met een grote glimlach rond zijn mond mijn richting op te kijken. Even dacht ik dat hij me aan het uitlachen was, maar toen verscheen er een versleten wit konijn uit zijn slaapzak. We moesten allebei heel hard lachen en lieten de malle knuffels aan elkaar zien.

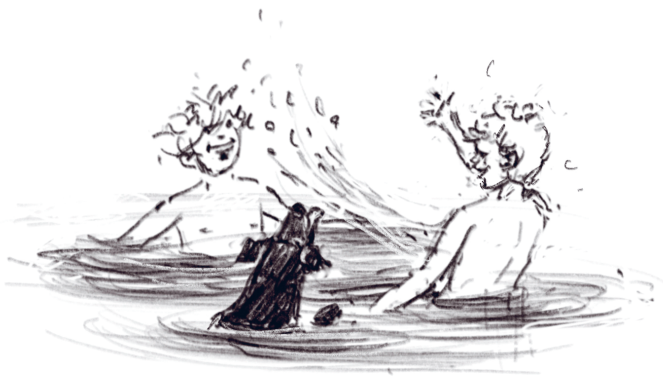
We hebben nog een tijdje liggen kletsen en ik kan me eigenlijk niet meer herinneren dat ik in slaap ben gevallen. Op dat moment hadden we nog steeds geen idee wat ons allemaal nog boven het hoofd hing.

Onweer

De volgende ochtend renden we de stallen door richting het huis, voor een boterham en een beker melk. De vader van Joost was al bezig met zijn werk en de moeder van Joost kwam net terug van de winkel. In de stal worden de koeien één voor één via de automatische melkmachine gemolken. ‘Hé slaapkoppen!’, riep de moeder van Joost, toen ze aan kwam lopen. We hielpen haar met het tillen van de boodschappen en renden even later het huis weer uit met elk een plak brood in onze hand. We hadden weer een heerlijke, lange dag voor de boeg.

We speelden de hele dag rondom de boerderij. Bij onze steiger stonden onze hengels op een vaste plek tegen een boom, voor als we gingen vissen. En als we verkoeling zochten, dan sprongen we van het bruggetje af het water in of lagen elk in een opblaasbootje in de gracht te dobberen. De dag vloog voorbij. De moeder van Joost had soep gemaakt en we aten samen aan de picknicktafel voor het huis.

Joost had verder geen broers of zussen, daarom was het extra gezellig als ik er was, zei de moeder van Joost altijd. We kregen nog een ijsje na en hielpen vervolgens mee met opruimen.

‘Laten we naar de tent gaan’, zei Joost. Het koelde een beetje af en het begon wat te druppelen. Weer voelde ik die koude rilling langs mijn rug lopen. Eén of ander onheilspellend gevoel bekwam me, terwijl we samen richting de tent liepen. Ik schudde het snel van me af. Het was iets minder warm dan de avond ervoor, dus dat zou het rillen wel verklaren.

We gingen gelijk de tent in en Max lag gezellig aan ons voeteneind. We lagen weer uren te kletsen. Buiten regende het inmiddels behoorlijk en we besloten uiteindelijk onze slaapzakken in te gaan. In het donker lag ik te luisteren naar de regen op het tentdoek. We wisten dat de tent niet lek was.

De tent stond al een week en er was al twee keer regen geweest en we hadden de tent telkens droog aangetroffen. Hier hoefde ik me dus niet druk om te maken. In de verte hoorde ik onweer. Door telkens na een lichtflits tot drie te tellen kon ik inschatten hoeveel kilometer het onweer van de boerderij was verwijderd. Elke drie tellen was een kilometer, had mijn vader mij eens verteld. Omdat ik telkens minder vaak tot drie hoefde te tellen, wist ik dat het onweer de boerderij naderde en dus ook de tent. Ik vroeg me af of Joost al lag te slapen. De donderslagen werden steeds harder en de storm kwam steeds dichterbij. Het regende inmiddels ontzettend hard en ik zag dat Joost het lampje van zijn mobiele telefoon aan deed. Net op het moment dat Joost iets wilde gaan zeggen, sloeg de bliksem vol in op onze zelfgemaakte tentstok! Even was de tent helemaal verlicht en leek er niks anders te zijn dan die enorme knal. Vervolgens was het doodstil. We hoorden geen regen meer op het tentdoek vallen en het onweerde niet meer.

Eerst dachten we dat we door de knal niks meer konden horen, maar toen Joost met een zacht stemmetje zei: ‘Dat was een knal!’, wist ik dat dit niet het geval was. Max stond rechtop in het midden van de tent. Hij stond strak naar de zelfgemaakte tentstok te kijken met zijn staart recht omhoog. Joost aaide de hond even over zijn kop.

Max kalmeerde en kroop weer tussen ons in.
Ondanks het feit dat we het raar vonden dat de regen en het onweer zo plotseling waren gestopt, voelden we ons blij en opgelucht dat we eindelijk rustig konden gaan slapen.